

KNEGAREN

Utges av Knegarkampanjen
Pris: Frivilligt

Specialnummer om striden för akutkirurgin i Kiruna

KNEGAREN

Utges av Knegarkampanjen
Pris: Frivilligt

Specialnummer om striden för akutkirurgin i Kiruna

Två artiklar

Landstingets planerade nedskärning i sjukvården har elektrifierat kirunaborna i flera månader. Akutkirurgin diskuteras hela tiden i fikarummen och mataffärerna. Det har blivit den stora snackisen på frisörsalongerna.

Landstingsrådet och socialdemokraten Kent Ögren är den stora måltavlan, trots att de flesta vet att problemet är större än så. Problemet är politiskt och sträcker sig ända upp till regeringskansliet. Ja, till och med till EU-kommissionen.

Knegarkampanjen publicerar här två längre artiklar som dyker djupare ner i frågan.

Den första handlar om drivkrafterna bakom nedskärningarna, EU:s roll och varför makthavarnas sociala nedrustning på detta område kommer att fortsätta.

Den andra belyser den akuta krisen i arbetarrörelsen, splittringen som följer klassgränser snarare är geografiska gränser – men också möjligheterna till förnyelse som uppstår ur detta. Vi utgår från den allmänna situationen, föreslår politiska lösningar som kan börja verkställas i Malmfälten och få spridning över hela landet.

Specialnummer

Knegarkampanjen har varit involverad i striden om Akutkirurgin i Kiruna, eller rättare sagt den senaste etappen i kampen mot den sociala nedrustningen.

Den här pamfletten utvärderar kampen för akutkirurgin, men inte som en verksamhetsberättelse för den opposition som vi själva varit en del av, utan som en politisk analys av de krafter som ligger bakom respektive verkställer nedläggningspolitiken: EU och Socialdemokraterna.

Dessa två krafter är på ett sätt varandras motsats, å ena sidan ett arbetarparti och å andra sidan en överstatlig politikjunta. Men Socialdemokraternas urartning som arbetarparti och krampaktiga strävan efter att bevara sina maktpositioner har gjort dem till ett verktyg för EU-politiken.

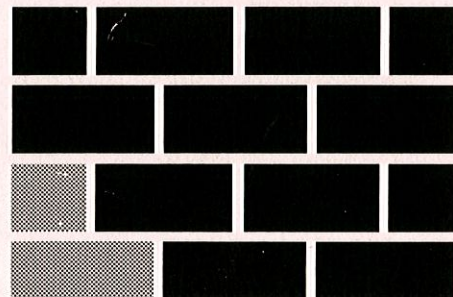
Vad är Knegarkampanjen?

Knegarkampanjen är en kampanj för att ge vanliga knegare en röst i politiken. Knegarkampanjen startades under hösten 2009 och sedan valet 2010 har vi ett mandat i Kiruna kommunfullmäktige.

Vi är en organisation inom arbetarrörelsen, men vi anser att de gamla arbetarpartierna, S och V, domineras av partipamparna och är omöjliga att påverka för vanliga knegare.

Vi vill bygga en opposition mot den borgerliga politiken som enar alla knegare.

KNEGAR KAMPANJEN

<http://knegarkampanjen.wordpress.com>
knegarkampanjen@gmail.com
Adolf Hedinsvägen 35, 98133 Kiruna

EU:s ruttna direktiv bakom nedskärningarna

För att följa EU:s regelverk har riksdagen infört kravet på budgetbalans i kommunallagen. Det innebär kort och gott att kommuner och landsting inte får gå back. Underskott orsakas i regel av att man får in för få skattekrönor, till exempel vid lågkonjunktur och ekonomisk kris, och då måste man låna pengar för att gå runt. Men kommunallagen tillåter inte längre sådana underskott oavsett hur stort vårdbehovet än är.

Det är precis som man tänker sig kapitalismen i vardagsprat: pengar före mänskliga behov. Landstingen möter vårdbehoven så gott det går efter att budgeten kommit i balans. Norrbottens läns landsting (NLL) gör nedskärningar trots ett överskott i kassan för att kunna hantera framtida svackor. Överskotten placeras i värdepapper och på bankkonton. De berikar kapitalägare och ökar landstingets finansiella soliditet.

Landstingets jakt på kostnader leder till att verksamheter ställs mot varandra – istället för ett fokus på befolkningens vårdbehov, personalens kompetens och arbetsmiljö. De senaste 10 årens privatiseringspolitik har öppnat för skapandet av stora vårdkoncerner som agerar på hela den europeiska kontinenten, ofta med riskkapitalister i spetsen. De köper sjukhus, öppnar vårdcentraler och privatklinikker som sätter ytterligare press på den offentliga sjukvården att stå sig på den nya

Hamnade alla dessa människor mellan stolarna?

vårdmarknaden. Även här har EU drivit på. Lagen om offentlig upphandling säger att när en skattefinansierad verksamhet ska läggas ut på entreprenad så måste det ske "konkurrensneutralt" och "kostnadseffektivt". Det betyder att lägst anbud vinner och att stora vårdkoncerner gynnas, oavsett kvaliteten i deras tjänster eller arbets- och lönevillkoren som de erbjuder.

Som om det inte vore nog så har den borgerliga regeringen och riksdagen vridit åt tumskruvarna ytterligare med flera så kallade "valfrihets- och tillgänglighetsreformer". Lagen om vårdval tvingar landstingen att betala ersättningar till vilken privat aktör som helst (som inte är känd eko-brottsling) som driver till exempel vårdcentraler. Om något företag öppnar en vårdcentral i en stadsdel så får de automatisk rätt till ersättning från landstingen för varje patient som de tar emot.

Landstingets ledning demokratisk vald

Landstingets ledning är demokratisk vald och i Norrbotten dessutom styrd av socialdemokrater och vänsterpartister. Men det finns inga politiska visioner i deras arbete, och ingen som helst kontakt med arbetarrörelsens idé om ett samhällsbygge med växande friheter och högre levnadsstandard.

NLL kan inte ens leva upp till svenska hälso- och sjukvårdslagen som säger att "hälso- och sjukvården skall...vara lätt tillgänglig, bygga på respekt för patientens självbestämmande och integritet...tillgodose patientens behov av kontinuitet och säkerhet i vården." **Istället är det ett lydigt svansande efter EU-direktiv och räknestuga med plus och minus.** Precis som staten har

kommuner och landsting helt anpassats efter kapitalets behov. Socialdemokrater och vänsterpartister leker företagsbossar och pytsar ut skattepengar i tvivelaktiga placeringar och vinstdrivande vårdkoncerner, samtidigt som man skapar överskott och genomdriver nedskärningar. De hanterar kapital och inte människor. Systemet är genomruttet från Bryssel till Bastuträsk.

Att lägga ner akutkirurgin i Kiruna kommer som mest att spara in 5 miljoner kronor. Det är en skitsumma i landstingsbudgeten på 6,3 miljarder. Men det är också bara en länk i kedjan av nedskärningar som följer av EU-direktiv och svensk borgerlig lagstiftning. Precis som personalen på sjukhuset har visat, leder akutkirurgins avveckling till att andra avdelningar tvingas bomma igen inom kort. När länets alla mindre sjukhus har omvandlats till förstärkta vårdcentraler, då har landstinget fullföljt sitt viktigaste uppdrag, nämligen att öka budgetöverskottet.

Det bevisar riktigheten i Knegarkampanjens en-visa betoning på att kampen mot NLL måste vara en kamp mot Reinfeldt.

Förutom att regeringen slipar fram lagar så står de för 20 procent av NLL:s budget (70 procent kommer från landstingsskatten och 10 procent från avgifter)

För att ytterligare visa hur vårdbehov står i konflikt med budgetpanik har vi från Knegarkampanjen föreslagit en omfattande inspektion av folkhälsan.

En inspektion skulle visa hur stora investeringar i välfärden som faktiskt är nödvändiga. Ingen vet egentligen hur befolkningen har det eftersom pengarna till regelbundna undersökningar och förebyggande arbete saknas. Inspektioner av folkhälsan och regionala politiska generalstrejker riktade mot landsting och

”...Att lägga ner akutkirurgin i Kiruna kommer som mest att spara in 5 miljoner kronor...”

Krisen i arbetarrörelsen – socialdemokratin och organiserade motmakter

Från arbetarrörelsens höger skäller man på Knegarkampanjen för att vi arbetar politiskt utanför parlamenten, har bildat en egen politisk kraft vid sidan av (s) och (v) och öppet framför kritik mot dessa partier.

Från arbetarrörelsens vänster skäller man istället för att vi deltar i kommunens parlamentariska arbete (fullmäktige), uppmuntrar våra medlemmar att engagera sig i fack- och hyresgästföreningar som styrs av (s), och särskilt för att vi uppmånade väljarna att lägga sin röst på (s) i riksdagsvalet 2010 för att stoppa Reinfeldt. Men för oss är saken ganska enkel.

Det socialdemokratiska partiet bygger på en stor motsättning. Det är ett *borgerligt arbetarparti* – ett parti som till stor del organiserar och är beroende av arbetarklassen

regering är kampmedel som utmanar. De visar att vi inte accepterar en vård på kapitalets villkor. **Om offentlig verksamhet läggs ut på entreprenad eller större omorganiseringar sker, ska alltid den berörda personalen ha rätt till veto. Det är Knegarkampanjens linje.**

men samtidigt driver en borgerlig politik. Det framgår av valplattformarna och av det socialdemokraterna har gjort vid makten.

När vi idag pratar om det ruttna regelverket för offentlig sjukvård ska vi minnas att det var Ingvar Carlsson som baxade in oss i det EU, som senare underkastade Sverige stenhårda krav på budgetbalanser i kommuner och landsting.

När vi pratar om den höga arbetslösheten, ska vi minnas att det var Kjell-Olof Feldt som genomförde kreditavregleringen på 1980-talet som drev upp arbetslösheten till helt nya nivåer. Innan det låg Sveriges arbetslöshet på 2-3 procent samtidigt som EU-snittet var 9 procent.

Efter Feldts reformer har situationen i Sverige varit ungefär lika usel som i USA och Dan-

mark med arbetslöshetstal pendlande mellan 8-15 procent beroende på vilken mätmetod man använder.

Även Mona Sahlin valde den ekonomiska politiken för sin högersväng inför valet: sänkta socialavgifter för småföretag, sänkt restaurangmoms, slopade arbetsgivaravgifter när företag anställer unga arbetslösa, forskningsavdrag och så vidare. Bidrag och skatterabatter åt näringslivet blev hennes melodi. Vid extrakongressen i mars led hennes falang nederlag. Men Thomas Bodströms uttalanden i efterhand om att partiet borde kapa banden till fackföreningarna, visar att den socialdemokratiska högern var seriös med sin strävan att göra om det borgerliga arbetarpartiet till ett *borgerligt byråkratparti*.

Det som har hänt med socialdemokratin – som alltid har vänsterpartiet som en svans efter sig – är en vilsegång i den nya värld som skapades av de ekonomiska systemchockerna i mitten på 1970-talet och i övergången till 1990-talet. Det kapitalistiska produktionssättet förändrades och en frenetisk jakt på obundna medel inleddes för att försörja kapitalets fortsatta tillväxt.

I det sammanhanget har människors pensionsbesparingar blivit hett eftertraktade, och när ATP-systemet skrotades satsades pensionspengarna snabbt på börser. Idag placerar stater, kommuner och landsting delar av sina överskott i vär-

depapper och göder därigenom kapitalet på ett konstlat sätt. Det är en ordning som har skapats av makthavare och organisationer som aldrig blivit demokratiskt valda, men som socialdemokratin helt sonika har anpassat sig till.

Socialdemokratin politiska idé har varit reformer genom samförstånd och klassamarbete, reformer som under 1900-talet ofta förbättrade livet för arbetande och utsatta människor. Men under 25 stormiga år förintades detta reformutrymme. Redan på 1990-talet var den socialdemokratiska politiken ett klassamarbete utan förbättrande reformer. Partiet hade fullt ut anammat både borgerligt språk och tänkande.

Socialdemokratin kom – som så ofta förr – till kapi-

talismens räddning när systemet behövde det som mest. Problemet är bara att kapitalismen idag och för alltid bygger på den ena människans exploatering av den andre, på samhällets uppdelning i antagonistiska klasser. Och det här är roten till motsättningarna inom den socialdemokratiska rörelsen; de speglar klassmotsättningarna utanför fönstret. Rörelsen som till största del består av arbetare och näralligande samhällsskikt har en politisk ledning och dras med en byråkrati som oåterkalleligt blivit en del av den borgerliga maktapparaten.

Kent Ögren och hans budgetfanatiska socialdemokrater i NLL är bara ett övertydligt exempel på det. Men det gäller lika mycket partiets kansli- och ombudsmannabyråkrati.

”Det som har hänt med socialdemokratin – som alltid har vänsterpartiet som en svans efter sig – är en vilsegång i den nya värld som skapades av de ekonomiska systemchockerna i mitten på 1970-talet och i övergången till 1990-talet...”

”Redan på 1990-talet var den socialdemokratiska politiken ett klassamarbete utan förbättrande reformer. Partiet hade fullt ut anammat både borgerligt språk och tänkande...”

Knegarkampanjen har åsikter som skiljer sig från socialdemokratiska och vänsterpartistiska arbetares. Men vi kämpar fackligt sida vid sida mot arbetsköparna, och vi kämpar politiskt sida vid sida mot överlöpare – det vill säga arbetarrörelsens representanter som gått över till andra sidan och iklätt sig rollen av företagsbossar i landstingshuset.

Vi tycker naturligtvis att det är bra att arbetare tar strid mot överlöparna i sina egna partier. Men vi vill också vara ärliga med att det i sig inte räcker för att stoppa den sociala nedrustningen.

Vi har sett hur nedrustningen drivs på av EU-direktiv som den svenska regeringen verkställer. Vi har sett hur den offentliga sektorn på alla nivåer (stat, landsting, kommuner) anpassats till en rå och cynisk kapitalism där pengar väger tyngre än mänskliga behov. Vi har

”...De två största politiska traditionerna i arbetarrörelsen har antingen gått under eller kraftigt försvagats och förborgerligats . Återstår gör ett växande ledarskapstomrum där till och med nationalistiska högerpartier som Sverigedemokraterna kan kliva fram och vinna arbetarsympatier...”

sett hur offentliga medel – skattepengar – används för att göda kapitalet.

Den sociala nedrustningen kommer att fortsätta så länge maktapparaten ”från Bryssel till Bastuträsk” får stå intakt – precis som rovdriften på naturresurser, energikrigen för att lägga beslag på fyndigheter av olja, den industriella standardens nedmontering och ersättande med slavliknande kroppsarbete i fattiga länder, och jakten på sjuka och svaga för att bygga en reservarmé av arbetskraft som pressar arbe-

tare att sänka sina löner, jobba hårdare och längre tider, med mer. Därför måste varje kamp mot social nedrustning vara en kamp mot den borgerliga regeringen, med inriktningen att klippa banden till den illegitima klick som styr EU.

I den stora kampen tvingas vi utforma en ny slags politik, en politik för att skapa organiserade motmakter.

De två största politiska traditionerna i arbetarrörelsen har antingen gått under (kommunismen) eller kraftigt försvagats och förborgerligats (socialdemokratin). Återstår gör ett växande ledarskapstomrum där till och med nationalistiska högerpartier som Sverigedemokraterna kan kliva fram och vinna arbetarsympatier. *Det bäddar för farliga politiska kriser och okontrollerbara situationer.* Klassmotsättningarna minskar inte för att arbetarrörelsens politiska ledarskap har krympt och blivit maktlöst. Tvärtom ökar spänningarna i takt med att de rika blir rikare och de fattiga blir fattigare; i takt med att exploateringen av människor och natur blir allt rårare.

Arbetarrörelsen är splittrad. Det kom cirka 3 000 till demonstrationen, men det rådde en total brist på organisering. Detta är symptomatiskt för närmast hela världen idag.

Mot ett sådant kaotiskt scenario, som i många länder

redan antar formen av sociala inbördeskrig och har anmält sin närvaro även i Europa genom återkommande förortsrevolter, ställer vi alternativet att samla de mest medvetna individerna och grupperna från arbetarrörelsen i en organiserad motmakt. Det är något annat än att ommöblera poster inom de befintliga arbetarpartierna eller att utropa ett nytt arbetarparti. Det är att bryta upp från passiviteten och förena arbetarrörelsens mest politiskt avancerade medlemmar omkring bestämda delmål och på det sättet börja lösa ledarskapskrisen.

Arbetarrörelsens organiserade motmakter existerar ännu "bara" som en möjlighet, men en möjlighet som blir alltmer oundviklig.

I själva verket har situationen i Malmfälten rört sig i riktning mot en organiserad motmakt under flera månaders tid. Sjukhuspersonal och gruvarbetare har byggt en klassallians mot den sociala nedrustningen. Lokala företrädare för socialdemokraterna och vänsterpartiet har drivits till att – kanske motvilligt, men ändå – revoltera mot sina korrumperade och köpta ledare i landsting och distrikt. Tusentals invånare har deltagit i stormöten och protestmarscher. Gruvarbetarfacket har genom hela striden haft en ledande ställning.

Därför vill Knegarkampanjen att socialdemokraterna öppnar upp

arbetarkommunen och släpper in representanter från andra arbetarpartier, fackföreningarnas och övrigt föreningslivs vanliga medlemmar, oorganiserade ungdomar, arbetslösa – som på det sättet kan börja bygga den organiserade motmakt som krävs för att stoppa den borgerliga nedrustningshysterin. Arbetarkommunen är idag en del av den socialdemokratiska rörelsen, dess lokala nav. Men det behöver inte vara så. Den kan samla arbetarrörelsen i en diskussion om hur vi ska bemöta regering och landsting när de kommer släpande med sina instruktioner från EU.

Om arbetarkommunen inkallas som en öppen och organiserad motmakt, som förenar arbetarrörelsen i striden mot den sociala

nedrustningen, kommer Knegarkampanjen hävda att den måste vara helt oberoende av borgerliga partier, omedelbart ha en tydlig inriktning på att fälla Reinfeldts regering och bryta med klicken som styr EU, samt konsekvent vända sig till arbetsplatser för att söka styrka.

Det är inga ultimatum som vi ställer upp för att delta vid inkallandet utan den politiska inriktning som Knegarkampanjen kommer att verka efter.

KNEGAREN

- EN TIDNING UTGIVEN AV

KNEGAR KAMPANJEN

